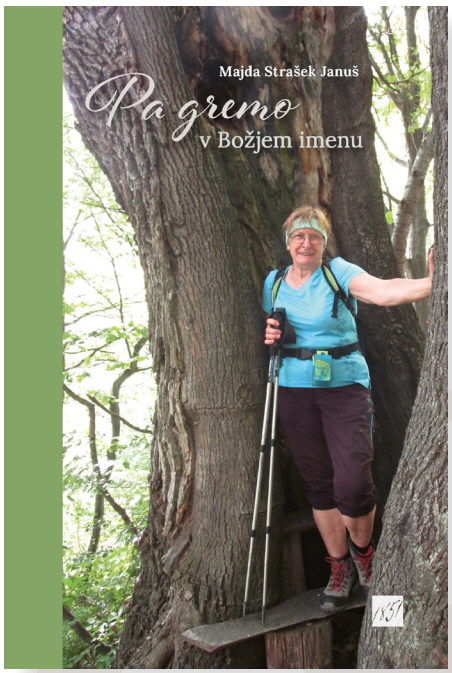
Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

MAJDA STRAŠEK JANUŠ: PA GREMO V BOŽJEM IMENU

Življenje je kot zgodba na romarskih in planinskih poteh

Knjiga spominov je nastala v hvaležnosti avtoričinim prednikom in vsej njeni razširjeni družini. Predvsem pa v hvaležnosti Bogu za lepoto življenja, ki ji je bila podarjena. Prav zato je družinske zgodbe prepletla s svojimi doživetji in številnimi planinskimi potmi, ki so ji ob prijateljih bogatile življenje. Knjiga je povabilo na pot skozi družinske zgodbe, ki bi prav lahko bile tudi naše, in na razglede, ki čakajo tudi nas.

Knjiga prepleta avtoričino družinsko zgodbo štirih generacij, ki na Hoškem ter širšem vzhodnoštajerskem izrisuje tudi dragoceno domoznansko podobo nekega časa in prostora, utrinke literarnega ustvarjanja ter popotne zapise na številne pešpoti doma in v tujini. Kratki, vizualno ločeni zapisi bralcu omogočajo, da se posveti le enemu tiru pripovedi, knjigo prebere na dušek od začetka do konca ali pa jo uživa počasi, po zgodbah in straneh, za spodbudo in navdih. Čeprav je osnovna zgodba po eni strani resnična kronika neke družine, je hkrati zapisana tako, da s svojim pripovednim lokom drži v napetosti slehernega bralca. Avtorica iskreno opiše tudi svoje notranje boje ter težko družinsko izkušnjo, ko je njen mož in oče njenih dveh hčera zaradi bolezni za dolga leta nepomično obležal v bolniški postelji. Spomenik nekega življenja, ki pušča pečat tako na družinskem kot krajevnem, šolskem in širšem ustvarjalnem prizorišču.

Podatki o knjigi

- Naslov: Pa gremo v Božjem imenu
- Podnaslov: Zgodba naše družine
- Avtorica: Majda Strašek Januš
- Urednica: Saška Ocvirk
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 352
- ISBN: 978-961-278-791-2
- Cena: 29,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba in Katoliško društvo dr. Antona Murka Hoče
- Leto izdaje: 2026

Kontakt
Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorici

Majda Strašek Januš se je rodila 16. januarja 1946 v Hočah, in sicer kot druga od štirih otrok Antona in Ane Strašek, rojene Vodenik. Diplomirala je iz slovenistike in germanistike ter kot profesorica službovala na različnih srednjih šolah. Upokojitev je dočakala kot ena od prvih profesorjev novoustanovljene Škofijske gimnazije Antona Martina Slomška v Mariboru. Vse življenje je aktivna ustvarjalka na kulturno-umetniškem področju, objavlja v različnih časopisih in revijah, zadnja leta pa se je z nekaj večjimi projekti dokazala tudi kot uspešna prevajalka iz nemškega jezika.

Iz knjige

Vlak upanja (moji stari mami, zgodba)

Bila je mlada in bila je srečna. Našla je veliko ljubezen, si ustvarila dom – in pod srcem je rasla njena sreča. Moža Toneta so ji druge zavidale – bil je privlačen, priden in imel je službo na železnici. Kruha jim ne bo manjkalo!

Nekega jesenskega večera je Ančka hitela proti železniški postaji. Tonetu je nesla večerjo. Bilo je megleno, zvonik sv. Jurija se je kmalu izgubil; v megli, iz katere je trmasto pršelo, jo je rahlo mrazilo od hladu in samote. Toda prepustila se je mislim na svojega Toneta, ki jo čaka na železnici …

Iz misli jo je predramil glasen pisk lokomotive. Streslo jo je, saj se ni mogla navaditi bližine vlakov. Zdeli so se kot grozne pošasti – Tonetu pa so bili tako domači … Šele sedaj je opazila, da je že blizu proge, zasvetile so se luči postajnega poslopja, zunaj postaje se je ustavil vlak.

Nenadoma pa so noč pretrgali kriki: »Povozilo ga je!«

»Mrtev je!«

»Stopil je med tire, megla ga je zmotila!«

Ančko je spreletela groza: »Tone?!«

Kot odmev je nekdo zakričal: »Tone! Saj to je Tone!«

Vedela je samo to, da mora k njemu, da gre za njim … Planila je k vlaku, toda zadržale so jo močne roke. »Tja moram, k Tonetu …« je kričalo njeno srce, glasu pa ni več spravila iz sebe. Prepustila se je rokam, ki so jo skoraj nosile, kakor iz daljave pa je odmeval znani glas: »Misli na najinega otroka …«

Mnogo dni je preživela kot v težkih sanjah. Spominjala se je tega, da je ob sebi vedno čutila močne roke in tople besede, ki so ji pomagale živeti.

V žalost in trpljenje pa je posijal sončni žarek – rodila je sina, ki si ga je tako želela. Krstili so ga za Tončka. Čez mnoga leta je ponovno stala na isti železniški postaji, da se z vlakom odpelje v Ljubljano. Skozi okno vozečega vlaka se je poslavljala od domače vasi, obsijane s soncem, da se jutri vrne s sinom – doktorjem.

(Str. 19)